

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XV. De casibus reservatis tum Papæ, tum Ordinariis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](#)

telam; quia haec potestas non competit nisi illi qui potest simpliciter absolvere
cap. Solet, de sent. excommunicat. in 6. Et Curia laicorum nec absolvere potest,
nec ad absolvendum delegare; idque ei prohibetur per Edictum Melodunense.

C A P U T X V.

De casibus reservatis, tum Papa, tum
Ordinariis.

I. E SEP VATIONES & censuras Bullæ Coenæ Domini in diversis
provinciis neque recipi, neque ligare diversi Authores appro-
bati contestantur. In primis Bonacina in Romana Curia ap-
probatis simus, in qua multos annos adusque finem vita mu-
tus gessit Referendarii Apostolici; & Fillius qui Romæ quoque per-
moltis annis publicè Theologiam Moralem professus est, suoque ibidem
libros omnes in lucem edidit; & cum his alii plerique scribunt de Rege
Hispaniæ, & de Republica Genuensi, non teneri excommunicatione hujus
Bullæ, neque eorum Proreges, Gubernatores & Officiales, qui nomine illi-
lius Regis insulas Siciliam & Sardiniam, aut nomine illius Reipublicæ
Corsicanæ occupant summo & independenti à Papa Jure, quanvis in Bulla
trium illarum insularum occupatores & detentores anathemate feriat, arti-
culo 72. Ipseque Summus Pontifex, quo præsente quotannis Bulla illa
publicè legitur, nullam ejus excommunicationis rationem habere videtur,
cùm notorios illos detentores in ipsa alma Urbe admittat ad omnia Sacra-
menta, cæteraque Fidelium privilegia, nullâ præmissâ ejus rei poenitentiâ,
vel restitutione, sed in ea retinendi voluntate pertinaces. Item nullatenus
hac Bulla adstringi Germanos, apud quos nunquam admissa aut recepta
fuit, testatur inter alios Becanus tract. de lege humana, quæst. 8. De Belgis
quoque hoc idem testatur cum aliis Bassæus. De Galliæ pariter Regno om-
nes ferè Gallicani Jurisconsulti & Canonistæ.

I I. Quanvis in corpore Juris Canonici, & in Concilio Tridentino,
& in plerisque Summorum Pontificum Constitutionibus quamplurimæ ha-
beantur excommunicationes Summo Pontifici reservatae; attamen plera-
que illarum vel non fuere in Gallia receptæ, vel abrogatae sunt contraria
consuetudine, quam sacri Canones vim legis habere decernunt, cap. Con-
suetudo, distinet. 1. & cap. Cùm olim, de consuetud. Et quemadmodum le-
ges divina naturâ constant, ita leges humanæ moribus, can. Omnes leges,
distinct. 1. Ipsaque consuetudo jurisdictionem confert, can. Conquestus, 9.
quæst. 3.

quæst. 3. & cap. Cum contingat, de foro competit. Unde potest Ordinariorum jurisdictionem ampliare, & reservationes Superiorum restringere, vel usi non receptas, vel contraria & præscripta consuetudine abolitas insuper habere.

III. Casus Papæ reservatos, quorum maximè necessaria est in Galliæ Regno cognitio, cum ceterorum reservatio vel non fuerit recepta inibi, vel saltem quam rarissime usu veniat, reducunt ad quaternarium numerum qui ad usum Galliæ scripsere Gallicani Summista Joannes Odo in suo Confessorum Directorio, Bertinus Bertaldus, & alii.

IV. Primus est gravis, aut mediocris percussio Clerici, vel Monachi, ac violentia, si sit publicè notoria: alioquin enim ipso quoque jure communi Tridentinæ Synodi potest Episcopus in ipsa quoque Italiâ absolvere, can. Si quis suadente, 17. q. 4.

V. Secundus est simonia realis, & confidentia similiter non occulta, a loqui ab Episcopis juxta Tridentinum absolvenda. De prefatis duobus delictis fusc superius à nobis tractatum est, ubi adduximus duas Pii V. Constitutiones.

VI. Tertius est incendi crimen ex deliberata malitia post factam Ecclesiasticam denunciationem; nam ante denunciationem publicam est casus folis Episcopis reservatus, can. Pessimam, 23. q. 8. & cap. Tua nos, de sent. excom.

VII. Quartus est rapina rerum Ecclesiæ cum effractione, postquam sacrilegus fuerit quoque denunciatus, cap. Conquesti, de sent. excom. Ibi tamen solius Papalis reservationis fit mentio, nullatenus autem reservationis Episcopalis ante denunciationem: adeo ut ista Episcopalis reservatio non sit attribuenda canoni, sed soli consuetudini quæ suffragantibus Doctoribus invaluit.

VIII. Etiamsi verò quædam reservationes Papales non sint receptæ in Gallia & alibi, remanet tamen adhuc excommunicatio non reservata, quam antiquiora Jura sanxerant. Exempli gratiâ in Bulla Cœnæ deferentes arma ad Infideles damnantur excommunicatione reservata Papæ: sed ablata illâ reservatione perdurat tamen vetus excommunicatio non reservata, statuta contra deferentes arma, aliâve hujusmodi adminicula ad partes Infidelium, contenta in cap. Ita quorundam, & cap. Quod olim, & cap. Ad liberandam, de Judæis & Saracenis. Similiter Bulla Cœnæ excommunicatione Papæ reservata falsarios literarum Apostolicarum punit: sed ubi reservatio illa non est admisla, remanet tamen adversus tales excommunicatione non reservata, quam decernit ipso facto incurri cap. Ad falsorum, de crim. falsi. Hæreticos quoque, eorumque fautores & receptatores Jus antiquum excommunicat ipso facto sine reservatione ad Summum Pontificem, cap. Sicut ait, & cap. Excommunicamus, de hæret. & cap. Noverit, de sent. excom. Hujus excommunicationis absolutionem post-

CCCC 2 modum

modum Bulla Cœnæ reservavit Papæ. Concilium verò Tridentinum sef. 12.
cap. 6. de reform. solis reservavit locorum Episcopis. Quo Tridentino jure
Gallia utimur.

X. Hoc item observandum, in præfatis casibus percussionis Clericorum, simonie, confidentiae, incendii, sacrilegæ rapinae cum effractione, delationis armorum ad Infideles, falsi criminis circa Apostolica rescripta, & heres, non tantum ipso facto incurri excommunicationem & perpetrantibus, sed etiam à consulentibus, auxiliantibus & receptatoribus, ut statuunt citati Canones & Bullæ Apostolice. Solummodo possit dubitari de violentis manibus in Clericum, eo quod solus ille Canon incipiens *Si quis suadente diabolo*, 17. quæst. 4. nihil expresserit de mandatibus, consulentibus, aut faventibus. Verum hanc esse mentem Ecclesiæ, ut hi pariter comprehendantur, docet cum multis Navarra cap. 27. num. 78. dummodo violentia illa efficiatur. Hoc singulariter probatur per cap. *Cum quis*, d^e sent. excomm. in 6. ubi declaratur excommunicatus etiam ille, qui licet nec mandaverit, nec consulerit violentiam in Clericum factam, illam tamen suo nomine factam ratificavit; quia ratificatio retrotrahitur, & mandato æquiparatur. Et in can. *Mulieres*, §. III. verò, eod. tit. decernitur, eos quorum autoritate aut mandato Clerico violenta manus illata sit, ad Sedem Apostolicam esse mittendos. Denique in can. *Quanta*, eod. tit. sancitur non solum authores hujus in Clericum violentie esse excommunicatos, sed etiam consentientes authoribus, immo etiam eos qui c^r manifester possent impedire, non impidererunt. Quam rem tamen Glossa limitat circa eos qui ex officio quod gerunt tenentur impedire, adeo ut cæteri non impudentes, quanvis peccent, non ligentur hac censura.

X. Casus Episcopis partim à jure scripto, partim à jure consuetudinis reservati in Regno Gallia sunt heres, duellum, incendium ex deliberata malitia, & rapina rerum Ecclesiæ cum effractione, dummodo horum criminum rei non fuerint denunciati; alioqui enim, ut paulò ante monui, reservatur Papa duorum istorum criminum absolutio. Item levis percussio Clerici, vel Monachi. His adjunge violationem clausuræ Monasteriorum. Et faveat consuetudo, quia nusquam videmus in hoc Regno pro hujus violationis absolutione recurri ad Papam, sed ad locorum Episcopos. De heresi signillatim paulò ante disputavi, sicut & de incendiariis. Et Benedictus Papa XI. extrav. *Inter cunctos*, de privilegiis recenset incendiū crimen inter casus quorum absolutio ad Episcopos remittenda sit: quod intellige ante publicationem per Ecclesiæ sive sententiam, sive proclamationem, ut concordare possit cum cap. *Tuanos*, de sent. excomm. Vidi mus similiter paulò ante quid sit sentendum ex jure scripto de rapina cum effractione in Ecclesia, deque Clerici aut Monachi levi percussione. Duello autem decertantes, quicque his consilium, auxilium, aut favorem praestant.

stant, eorumque spectatores feriuntur excommunicatione à Concilio Trident. sess. 24. cap. 19. sed sine ulla reservatione. At deinde Summi Pontifices Gregorius XIII. Clemens VIII. Urbanus VIII. hanc sibi absolutionem editis Constitutionibus reservaverunt. Ecclesia tamen Gallicanæ experimentis addiscentes per has Pontificias reservationes nullatenus emendari Gallorum duella, sed potius per desperationem & impenitentiam magis accrescere, solis Episcopis reservarunt hoc delictum in publicis totius Cleri Gallicani Comitiis, atque à Rege missis Oratoribus impetrarunt nova poena. Edicta cum solenni promissione nullo casu remittendi deinceps has penas, easque præsertim quæ infamiam & ignobilitatem nobilissimis personis & familiis inurerent: quibus præcautionibus actum videmus ut nunc duella ratiiora sint quam fuerint antehac ab ipso Francici Regni conditu, quia Rex inexorabilem circa penas infamis suspendit etiam optimatibus & spectabilioribus Militia Francica Præfectis & Ducibus hujus criminis reis, cum justitia omnium facultatum, se exhibuit. Ipsi vero Episcopi omnia officia præstiterunt ad hoc extirpandum deinceps malum, quæ fuerant à sacris Gallicani Cleri Comitiis prescripta, quoties duellorum rei poenitentiam postularunt. Aliud quoque remedium efficacissimum huic eliminandæ pesti Rex adhibuit. Erexit namque Parisis Tribunal Summorum Tribunorum Militia Francica, cum summa porestate ex omnibus Regni Provinciis citandi & compellendi ad honorarias reparations quoescumque Nobiles aut Equestres viros, qui aliquam honorariam injuriam aut contumeliam similis conditionis viris irrogassem. Atque Illustrissimi Optimates ac honorarii Judices tam strenue hoc officio funguntur, ut conquerentibus Nobilibus de irrogata sibi injurya, post causâ cognitionem cumulatè satisfiat, & contumeliosi ad eas reparations adigantur, ut deinceps nihil perinde reformident ac illud subire judicium, quod illis gravem apud omnem Regni Nobilitatem, atque in ipsa Regis Curia stoliditatis & proterviae ac temerariæ improbitatis inurit infamiam.

XI. Nonnulli vero casus à jure communi Episcopis reservatos sex numero recensent, qui leguntur in extray. *Inter cunctas*, de privileg. Primum peccata illa quibus à Jure publica imponitur poenitentia. 2. Peccata quibus est annexa major excommunicatione. 3. Peccata quæ irregularitatem ex delicto inducent. 4. Incendium. 5. Publica blasphemia. 6. Homicidium voluntarium aut mutilatio. Sed hæc majori opus habent discussione; nam hæc Extray. disertè ait, *quod rationabilis consuetudo canonice prescripta in aliis Episcopatibus hec Episcopis reservavit*. Unde duo consecutanea inferuntur: Casus istos aliquibus Episcopis reservasse non Jus scriptum, sed consuetudinem. Deinde istam consuetudinem non esse universalem, sed aliquorum particularium Episcopatum. Et insuper consuetudines non semper eadem videntur, sed subinde eodem in loco tractu temporis ex variis occasionibus immutantur. Itaque vetus illa opinio, quod sex illi calus.

casus sint à Jure Canonico Episcopis reservati, non potest illo textu fugi-
dari, sed aliquibus tantum glossis quas refellere facile sit. Disertè etiam ne-
gant Suarez, Fillius, Bassus, Fagundez, Barbosa de potest. Episc. p. 3. al.
leg. 51. num. 3. & alii, esse ullum casum qui in corpore Juris legatur Epil-
copis reservatus.

XII. Atque ut singulos præfatos casus discutiamus: Constat in pri-
mis jam inde à multis seculis desissæ publicas poenitentias. Constat influ-
per multis olin delictis publicas fuisse poenitentias ab antiquis Canonib[us]
injunetas, à quibus possit nunc quilibet approbatus Confessarius absolu-
vere, ut est fornicatio simplex, & privatum perjurium. Pontifex autem
in d. Extrav. intendit loqui de publicis poenitentiis quæ ipsius tempora
peragebantur. Jam enim cessaverat priscorum temporum illa severitas,
neque indicebantur tempore illius Papæ Benedicti XI. publicæ poenitentia-
tis propter atrocissima crimina justu ipsius Episcopi; ideoque sic loquitur
*Criminibus pro quibus solemnis est penitentia indicenda, scilicet arbitrio Epil-
copi.*

XIII. Id verò quod addit ibi Papa de casibus majorem habentibus ex-
communicationem, non est generaliter accipendum, sed de solis excommu-
nicationibus ab homine, non autem à jure, nisi specialem contineant refer-
vationem. Alioqui enim contraveniret iis quæ statuit his verbis cap. Nuper,
§. In secundo, de sent. excomim. *Quia conditor canonis absolusionem exem-
unicationis sibi specialiter non retinuit, eo ipso concessisse videtur facultas
alii relaxandi.*

XIV. Quod autem irregularitatem Clerici quæ ex criminis confu-
git, dicta Extravagans reservari dicit, ita ut neget posse à Regularibus
absolvi, benè intelligi debet de ipsa irregularitate, non de omni delicto
ex quo exurgit irregularitas: quædam enim ex his delictis non sunt refer-
vata, ita ut possint à quolibet Sacerdote approbato absolvi; ipsa verò
inde nata irregularitas haud dubiè reservatur, sive Papæ, sive locorum
Episcopis.

XV. Incendii reservationem, eujus meminit ista Extravagans, jam
admisimus ut consuetudine stabilitam, & Doctorum consensu portiùs quam
canone.

XVI. Blasphemiae publicæ reservationi non obsistimus, tum ratione
hæresis ac infidelitatis quam blasphemia involvit; tum ratione publici
scandali, quod est judicio Episcopi resarcendum.

XVII. Homicidium denique non aliter ibi inter reservata conmu-
neratur, nisi quatenus ibidem dicitur, consuevit hoc delictum à non
paucis Episcopis reservari, ac etiam in usu positum esse multis locis, ut
ejus delicti absolutio ad Superiorē remittatur. Verum, ut dixi, consuetu-
do ista nec vigeret ubique, neque ubi vigererit, perdurat in æternum. Ad
istam similiter consuetudinem pertinent reliqui casus eadem Extravaganti
expressi,

expressi, scilicet criminis falsi, violationis immunitatis & libertatis Ecclesiasticæ, & postremò fortilegii.

XVII. His adjunge, hanc Benedicti constitutionem fuisse posteriore Clementis V. Constitutione abrogatam & abolitam in Clementina Dudum, de sepult. ubi postquam prioris illius fecit mentionem, subjungit: *Nos omnino cassamus, &c.*

XIX. Non videntur admittendæ duæ opposita diversorum opinio-nes hac in parte. Non ea opinio quæ in Jure scripto contendit permul-los esse casus Episcopis reservatos, quos fundat in illa Benedicti Extravagante quam jam ostendi male à plerisque contra ipsius Legislatoris mentem exponi, & præterea posteriore scripto Jure abolitam. Neque similiter admittenda extrema altera opinio negantium esse ullum casum ab Jure scripto Episcopis reservatum. In primis enim negari non potest, reservari Episco-pis leves Clericorum percussionses, cum mortali tamen culpa conjunctas, cap. *Pervenit*, de sent. excommunicis. Imò etiam aliquando mediocres, aut etiam nonnunquam graves & atroces, juxta superius elucidata in hoc lib-ro, cap. 2. Solumque istum casum Episcopis ab Jure scripto reservatum agnosco, hoc est in toto corpore Juris Canonici. Toletus verò satis inad-verteret lib. 3. cap. 14. solum agnoscit Episcopis à Jure Canonico reser-vatum incendiū crimen, ex can. *Pessimam*, 23. quæst. 8. & cap. *Tua nos*, de sent. excommunicat. Verumtamen Canones illi nihil de Episcopis exprimunt, adeo ut reservatio qua Episcopis tribuitur ante denunciationem incendiari, nullatenus tribui possit Juri scripto, sed solum unanimi Docto-rum consensu, quem firmat consuetudo. At verò reservationem illam qua-rundam in Clericos, aut Monachos, aut Moniales violentiarum luculen-tissimè Canones à me citati exprimunt, & ab Episcopis absolvendas declarant.

XX. Est itaque unica in toto scripto Jure facta Episcopis reservatio circa violentias quasdam manuum injectiones in Clericos, aut Regulares personas. Cætera verò Episcopis factæ generales reservationes emiserunt post Canoni-ci Juris compilationem, vel ex insequentibus Ecclesiæ Constitutionibus, vel ex approbata ubique terrarum consuetudine & communi Scriptorum celebrium doctrina Canones ex æquo interpretantur. Hi sunt incendiarii ante factam ipsorum denunciationem: nam caput *Tua nos*, de sent. excom. nullius meminit reservationis ante denunciationem, sed post denuncia-tionem reservat soli Papæ. Similiter rapina cum effractione in Ecclesia reserva-tur, cap. *Conquesti*, cod. soli Papæ post denunciationem; sed ante denun-ciationem nullius, nec ipsius Episcopalis reservationis meminit. Et tamen hi duo casus reservantur per Doctores & consuetudinem universalem Episcopis ante factam reorum denunciationem.

XXI. His accedit ex Gallicana consuetudine conformi Tridentino Con-cilio sess. 24, cap. 6. de reformat. crimen hæresis, quod est quartum.

^{1.}
Clericis
percussio
levis.

^{2.}
Incen-dium nō
denun-ciatum.

^{3.}
Rapina
in Ec-clesia
cum ef-frac-tio-ne, non
denun-ciatum.

Duelli cimetiæ.

4. Crimen Duelli quoque crimen, quod est quintum, & appellatio ipsa ad duellum
harefis. etiam duello non sequuto, ut constituit generalis Conventus Gallicani
Duellū. Cleri. Item violatio clausuræ regularis, quæ est sextum delictum quod
6. committitur, sive per egressum Monialium extra septa, sive per ingressum
clausu- Monialium, aut admissionem externarum cuiuscumque sexus personarum intra septa
re regu- clausuram Monachorum. His providerat primum Constitutio Bonifacii
laris. Papæ VIII. cap. *Periculoso*, de Itatu Regul. in 6. cui Tridentina Synodus
self. 25. cap. 5. de Regul. addit peenam excommunicationis ipso facto incur-
tendam, sed sine ulla reservatione. Verum insequitur Pii V. Constitutiones
 anni 1566, que incipit, *Regularium personarum*; & anni 1570, que inci-
pit, *Romanum Pontificem*, hanc reservarunt excommunicationem ad Supre-
mam Sedem: secundum quas Gallicanus Author Directoris Pacifici con-
scripti ad dirigendas Monialium Gallicanarum conscientias, assertit eas que
clausuræ leges transgressa sunt, abfolvi non nisi à Summo Pontifice posse. Ve-
runtamen diversum ius Gallicana consuetudine introductum perspicimus,
qua hujuscem delicti rei non nisi ad Episcopos recurrere solent ut absolvantur,
non solum quando reatus non est publicus, aut ad forum contentio-
sum non deductus, que facultas esset juris communis Episcoporum ubique
recepti ex Tridentini Concilii self. 24. cap. 6. de reform. sed etiam quando
is reatus publicè innotuit. Sanctionem Tridentinam adstruit in hoc Regno
edita in Comitiis Blesensis Henrici III. Constitutio, art. 3. Admonentur
Archiepiscopos, Episcopos, aliosque Monasteriorum Monialium Superiori, si
solicite clausuram Monialium restituere & observari faciant, tum compellendo
inobedientes per censuras aliquae juris remedia, remotis appellationibus & op-
positionibus quibuscumque. Jubemus vero nostris Officialibus, in Superioribus
postulamibus opera auxiliumque ad id prestant. Neque facultas sit ulti Moniali
professæ egrediendi ex Monasterio quocumque praecoxi, nisi ex causa legitima
à Superiori suo approbata, nihil obstantibus contraria dispensationibus ac pri-
vilegiis. Nec licebit ulti persona externe, cuiuscumque conditionis sit, vel
sexus, vel status, clausuram ingredi, nisi ex licentia scripto concessa Episcopi,
vel Superioris in casibus dumtaxat necessariis, sub canonice pœnis. Hac tenus
Blesensis Constitutio, quæ hoc speciale habet, ut prohibeat etiam infantium
intromissionem intra Monasteriorum septa, ubi omnem non modo sexum,
sed etiam quamlibet ætatem excludit.

7. procu-
ratus
animati
fætus
abor-
tus.
XII. Septimum denique delictum Episcopis reservatum est pro-
ratio abortus animati, qualis censetur ex die conceptus quadragesimo.
Quia reservatio non solum est consuetudinis Gallicanæ, sed etiam recentioris Juris ubique recepti, ex decreto Gregorii XIII. quo mitigavit præ-
cedentem Constitutionem Sixti V. qua hanc absolutionem soli Papæ re-
servabat. Decretum vero Gregorii XIII. hanc tribuit Episcopis absolutionem; & sic incipit, *Romana Sedes pia Mater*. Atqui isti sunt casus genera-
liter

liter in tota Gallia Episcopis reservati , quorum etiam absolutionem possunt inferioribus Sacerdotibus delegare. Singuli verò Episcopi possunt pro suo rationabili arbitrio alios quofdam casus intra suarum Diocesum fines sibi reservare , atque ab hujusmodi sine speciali facultate nequeant subjecti Sacerdotes quemquam absolvere , sicut neque à quibuscumque censuris , quas Prælatus irrogavit ut homo , seu particularis Judex , & non ut Legislator , cap. Per tuas , & cap. Sacro , de sent. excom. nisi ex speciali delegatione ab Episcopo.

XXIII. Sed vel mortuo , vel remoto ab Officio Prælato , qui non ut Legislator , sed tanquam Judex censuram inflixit , non cessat quidem censura in eo qui illam antea contraxerat , nam opus habet absolvi ; sed tamen ita cessat , ut nemo illam posthaec contrahere possit , nisi per successorem renovetur , cap. fin. de officio Legati , & cap. Pastoralis , §. Præterea , de offic. judic. deleg. Eiusmodi est monitorium revelandi aliquid sub excommunicationis pena : hæc namque nominem ligat , si intermoriatur Prælatus qui jussit , nisi vel à successore , vel à Capitulo , Sedente vacante , renovetur.

C A P U T XVI.

De Suspensione.

I. **S**USPENSIO communiter , & rectè describitur , Censura Ecclesiastica , quâ persona Ecclesiastica privatur usu ac exercitio sui Beneficii , vel Officii , in totum , vel in partem , ad perpetuum , vel ad certum tempus. Est itaque multiplex suspensio : una quidem ab Officio , quæ Ordinem & jurisdictionem complectitur : alia à Beneficio : tertia ab Officio simul & Beneficio. Atque istæ tres latitudinem habent , cum possint esse in totum , vel in partem ; ad certum tempus , vel ad omnem vitam. Item suspensionum aliæ sunt à jure , aliæ ab homine , sicut de excommunicationibus superiùs dictum fuit.

II. Porro suspensus ab omni Officio , validè quidem , sed illicitè actus Ordinis exercet , quatenus ab Ecclesiæ decretis alicui absolutè auferri non potest Ordinis character & potestas : & ita valebit actus consecrationis , ordinationis , Confirmationis , benedictionis Virginum , Altarium. Sed jurisdictionis actus invalidè prorsus exercet , quia eadem Ecclesiæ potestate sicut conferri , ita & omnino adimi potest j. *sæcilio* : ideoque taliter suspensi absolution sacramentalis nulla profusa erit.

D D d d   III.Exactior